

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 18 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 4 สิงหาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก ทำที่ที่เราควรมีต่อทรัพย์สินเงินทองเป็นประเด็นสำคัญในบทอ่านวันนี้ นอกจากเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างที่เราคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของเราแล้ว บทอ่านวันนี้ยังชี้ให้เราเห็นด้วยว่า **สิ่งที่เราเป็นมีความสำคัญมากกว่าสิ่งที่เรามี** นักบุญลูกาเริ่มพระวรสารวันนี้ด้วยการเล่าว่าชายคนหนึ่งต้องการให้พระเยซูเจ้าเป็นคนกลางไกลเกลี่ยข้อพิพาทเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติของเขา **“พระอาจารย์ โปรดบอกพี่ชายข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้ข้าพเจ้าเถิด”** (ลก 12:13) ในสมัยพระเยซูเจ้า การนำข้อพิพาทมาให้อาจารย์หรือรบบปีไกลเกลี่ยถือว่าเป็นเรื่องปรกติ แต่พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงสนใจปัญหานี้ อาจเป็นเพราะเรื่องนี้สวนทางกับมุมมองของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ แทนที่จะช่วยแก้ปัญหานั้น พระองค์กลับทรงให้คำเตือนแทน **“จงระวังและรักษาตัวไว้ให้พ้นจากความโลภทุกชนิด เพราะชีวิตของคนเราไม่ขึ้นกับทรัพย์สินสมบัติของเขา แม้ว่าเขาจะมั่งมีมากเพียงใดก็ตาม”** (ลก 12:15)

แน่นอน มุมมองที่ว่า **“ชีวิตของคนเราไม่ขึ้นกับทรัพย์สินสมบัติของเขา”** (ลก 12:15) เป็นมุมมองที่สวนทางกับมุมมองของโลกแห่งวัตถุนิยมสมัยปัจจุบัน พอลึกคิดว่ามนุษย์แทบทุกคนใฝ่ฝันอยากจะเป็นคนรวยด้วยกันทั้งนั้น อยากซื้อทุกสิ่งที่ตนเองต้องการ เช่น รถสวยๆ บ้านหรูๆ เครื่องประดับราคาแพงๆ อยากจะไปทุกแห่งที่เงินบันดาลให้ได้ แม้แต่ดาวอังคาร ถ้าเป็นไปได้ บางคนบอกว่าความมั่งคั่งเป็นเครื่องหมายของความสำเร็จอย่างหนึ่ง แม้ว่าจะไม่เป็นที่ชัดเจนร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าความสำเร็จในชีวิตขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนเองเป็นเจ้าของหรือไม่ก็ตาม แต่เราคงไม่ปฏิเสธว่าในแง่หนึ่งทรัพย์สินเงินทองนำมาซึ่งความปลอดภัย ความอุ่นใจ ความเคารพนับถือ และสถานภาพที่สูงส่งในสังคมได้เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม บทอ่านวันนี้เชิญชวนเราให้มองทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้อีกมุมมองหนึ่ง เราต้องเข้าใจด้วยว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงบอกให้เราละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีและดำเนินชีวิตแบบอนาถาเพื่อเห็นแก่พระองค์ ตรงกันข้ามพระองค์ทรงกำลังนำเสนอมติทางที่จะนำไปสู่ความสุขและความปลอดภัยที่ยั่งยืนและเที่ยงแท้ พระองค์ทรงต้องการแทนที่ความโลภที่ทำให้มนุษย์เห็นแก่ตัวนับวันยิ่งมากขึ้นด้วยการแบ่งปัน ในอุปมาที่พระองค์ทรงเล่าในพระวรสารวันนี้ เศรษฐีคิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตคนหนึ่ง เขาทำงานหนักมาหลายปี เวลานี้เขามีทุกสิ่งที่เขาต้องการ น่าสังเกตว่าในอุปมาเรื่องนี้ไม่มีการพูดถึงคนอื่นเลย เศรษฐีคนนี้เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง ไม่มีสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเลย สำหรับเขาโลกและทุกสิ่งที่อยู่บนโลกนี้เป็นสิ่งที่เขาต้องดักตวงเอาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ยิ่งนางเก่าเล็กไป เขาต้องสร้างใหม่ให้ใหญ่โตกว่าเดิม เพื่อเก็บทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มี เวลานี้เขาไม่ต้องทำอะไรแล้ว นอกจากเสวยสุขกับสิ่งที่เขามี

แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “คนโง่เขลา คินนี่ เขาจะเรียกเอาชีวิตเจ้าไป แล้วสิ่งที่เจ้าได้เตรียมไว้จะเป็นของใครเล่า” (ลก 12:20) ในบทอ่านแรกปัญญาจารย์พูดถึงเรื่องนี้ในทำนองเดียวกันว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เที่ยงแท้... เพราะคนที่ตรากตรำทำงานโดยใช้ปัญญา ความรู้และความชำนาญ จะต้องละทิ้งผลงานให้เป็นมรดกแก่คนที่ไม่ได้ตรากตรำเพื่องานนั้นเลย... มนุษย์จะได้ประโยชน์อะไรจากความลำบากตรากตรำทั้งหมดและความกังวลใจที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์” (ปัญญา 1:2; 2:21-22)

ในตอนท้ายของอุปมาพระเยซูเจ้าทรงสรุปไว้อย่างน่าฟังว่า “คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเอง แต่ไม่เป็นคนมั่งมีสำหรับพระเจ้า ก็จะเป็นเช่นนี้” (ลก 12:21) พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงบอกว่าทรัพย์สินเงินทองในตัวเองเป็นสิ่งชั่วร้าย เหมือนชาวอียิปต์ไปพระองค์ทรงคิดว่าทรัพย์สินเงินทองเป็นเครื่องหมายแห่งการอวยพรของพระเจ้าอย่างหนึ่ง ความโลภ ความไม่รู้จักพอ และการนำทรัพย์สินเงินทองไปใช้ในทางที่ผิดต่างหากที่ถือว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย ในจดหมายถึงทิโมธี นักบุญเปาโลเตือนศิษย์ผู้ใกล้ชิดคนนี้ว่า “ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” (1 ทธ 6:10) เงินมีความสำคัญ แต่มีไว้เพื่อซื้อและทำสิ่งที่มีค่ามากกว่าตัวมันเอง เงินมีไว้เพื่อซื้ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของลูกหลานในครอบครัว เงินสามารถช่วยเราในการประกาศข่าวดีและรับใช้พระคริสตเจ้า ช่วยเราให้สามารถช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์คนอื่นที่เดือดร้อนได้ และสามารถช่วยเราให้เป็น “คนมั่งมีสำหรับพระเจ้า” ได้เช่นเดียวกัน ถ้าเรารู้จักใช้มันอย่างถูกต้อง

แต่เมื่อเราแสวงหาและใช้เงินทองเพื่ออำนาจและความพึงพอใจฝ่ายเนื้อหนัง จนสามารถกล่าวเหมือนกับเศรษฐีในพระวรสารวันนี้ว่า “ดีแล้ว เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากมายเก็บไว้ใช้ได้หลายปี จงพักผ่อน กินดื่มและสนุกสนานเถิด” (ลก 12:19) เมื่อนั้นแหละ มันอาจจะกลายเป็นสิ่งชั่วร้ายได้ นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมนักบุญเปาโลจึงบอกเราในบทอ่านที่สองว่า “จงคิดถึงแต่สิ่งที่อยู่เบื้องบน อย่าพะวงถึงสิ่งของบนแผ่นดินนี้” (คส 3:2) เราไม่ได้กำลังประณามคนร่ำรวยและยกย่องชมเชยคนยากจน คนยากจนที่โลกและเห็นแก่ตัวก็มี คนรวยที่ใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัวก็เยอะ ดังนั้นการเป็นคนมั่งมีสำหรับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับการมีทรัพย์สมบัติมากหรือน้อย แต่ขึ้นอยู่กับท่าทีของเราต่อทรัพย์สมบัติที่มีหรือไม่มีมากกว่า

พี่น้องที่รัก พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรพระเจ้า พระองค์ทรงมีทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นทุกอย่างที่พระเจ้าทรงเป็น พระองค์ทรงสามารถเป็นคนร่ำรวยที่สุดในโลกนี้ได้โดยไม่ต้องสงสัย แต่พระองค์กลับทรงเลือกเป็นคนยากจน ทรงยอมสละทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ชีวิตของพระองค์เองเพื่อช่วยเราให้รอดพ้น ในมิสซาวันนี้พระเยซูเจ้าทรงมอบพระองค์ทั้งครบแด่พระบิดาเจ้าสวรรค์เพื่อเราทุกคน พระองค์ยังทรงมอบตัวพระองค์แก่เราในศีลมหาสนิท ให้เราพยายามเลียนแบบอย่างพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระอาจารย์ของเรา และวอนขอพระหรรษทานจากพระองค์เพื่อเราจะได้มีท่าทีที่ถูกต้องต่อทุกสิ่งที่มีเรามีและกลายเป็นคนมั่งมีในสายพระเนตรของพระบิดาเจ้าสวรรค์ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**